

ВЛИЗАМ
В
МРАКА

КИРСТЕН УАЙТ

ПРЕВОД ОТ ИРИНА ДЕНЕВА – СЛАВ

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *And I Darken*

Text copyright © 2016 by Kiersten Brazier

Map art copyright © 2016 by Isaac Stewart

All rights reserved.

Превод Ирина Денева – Слав

Редактор Лора Ненковска

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2018 г.

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2134-5

Ha Hoa

Te iubesc

---

* Обичам те (рум.). – Бел. прев.

1

1435 г., Сигишоара, Трансилвания

Високото чело на Влад Дракул се смрачи като небе преди буря, когато лекарят му съобщи, че съпругата му е родила момиче. Другите му деца – едно от първата му съпруга, почти пораснало вече, и дори копелето от любовницата му, родено предишната година, бяха момчета. Не беше допуснал, че семето му може да е толкова немощно, че да произведе момиче.

Той бутна вратата и влезе в задушната, тясна спалня. Вътре вонеше на кръв и страх и Влад се изпълни с погнуса.

Домът им в крепостния град Сигишоара бе далеч от онава, което Влад заслужаваше. Къщата се намираше до главната порта, наред вечно пълния с хора площад, до уличка, която смърдеше на човешки отпадъци. Свитата му от десет души беше единствено за пред хората, което подчертаваше положението му на владетел без никакви владения. Може и да беше комендант на Трансилвания, но трябваше да бъде владетел на цяло Влашко.

Може би затова Бог го беше проклет да му се роди дъщеря. Поредният удар по честта му. А беше рицар от Ордена

на Дракона, благословен лично от папата. Той трябваше да е войвода, княз, но вместо него на престола седеше брат му, а той управляваше саксонците, настанили се в земите му.

Скоро щеше да им покаже какво значи чест с острието на меча си.

Василиса лежеше на леглото, плувнала в пот, стенеща от болка. Без съмнение слабостта, пуснала корен в утробата ѝ, бе дошла от нея самата. Стомахът на Влад се обърна при вида ѝ – нито в позата, нито в поведението ѝ бе останала и следа от благородния ѝ произход.

Акушерката му показва едно врецящо, червенолико чудовище. Той не беше приготвил име за момиче. Василиса без съмнение щеше да иска име, с което да почете собственото си семейство, но Влад мразеше молдовското кралско семейство, от което бе дошла Василиса, защото не бе успяло да засили политическото му влияние. Вече беше нарекъл копелето си Влад, на себе си. Щеше и дъщеря си да кръсти така.

– Владислава – заяви той. Това беше женската форма на Влад. Смаляваща. Незначителна. Ако Василиса искаше по-силно име, щеше да ѝ се наложи да му роди син.

– Да се помолим да стане красива, за да има някаква полза от нея – рече той. Новороденото се разрева още по-силно.

Княжеската гърд на Василиса бе прекалено високопоставена, за да се ползва за кърмене. Дойката изчака Влад да излезе и сложи бебето на една от простосмъртните си гърди. Все още бяха пълни с мляко заради собственото ѝ дете, момче. Бебето се впи в гърдата с изненадваща сила, а дойката отправи към небето своя собствена молитва. *Нека стане силна. Нека стане хитра.* Тя сведе очи към княгинята, петнайсетгодишна и красива като пролетен цвят. Повяхнала, прекършена на леглото.

И нека бъде грозна.

2

ВЛАД НЕ СИ НАПРАВИ ТРУДА да присъства при раждането на второто си дете от Василиса – син, роден година след сестра си, сякаш я бе подгонил по петите към този свят.

Акушерката почисти новороденото и го подаде на майка му. Бебето беше съвършено, с устица като розова пъпка и глава, покрита с тъмна коса. Василиса лежеше вцепенена, с изцъклен поглед, на леглото. Взираше се в стената. Очите ѝ дори за миг не свърнаха към сина ѝ. Някой подръпна акушерката за полата и жената сведе поглед към пода. Там стоеше малката Лада и се мръщеше. Акушерката поднесе бебето към момиченцето.

– Имаш брат – меко каза тя.

Бебето се разплака – слаб, немощен плач, който разтревожи акушерката. Лада се намръщи още повече. Залепи пухкавата си ръчичка върху устата на бебето. Акушерката го дръпна от нея и Лада вдигна глава, с лице, изкривено от ярост.

– Мой! – извика тя.

Беше произнесла първата си дума.

Акушерката се стресна и се засмя, а после отново наведе бебето към сестра му. Лада се взира гневно в него, докато то спря да плаче. След това, видимо доволна, тя изтопурка навън.

3

Ако Василиса видеше как дъщеря ѝ се боричка на земята с Акучетата и със сина на дойката си, Богдан, дойката щеше да си изгуби работата. Но от раждането на Раду преди четири години Василиса не излизаше от покоите си.

Раду бе получил цялата красота, която баща му бе пожелал за дъщеря си. Очите му бяха оградени от гъсти мигли, устните му бяха пълни, а в меките къдрици на косата проблясваше саксонско злато.

Богдан изпищя, когато Лада, която беше на пет години и не отговаряше на пълното си име Владислава, впи зъби в бедрото му. Той я удари с юмрук. Тя го захапа още по-силно и той изпищя за помощ.

– Ако е решила да ти изяде крака, ѝ е позволено да го направи – каза дойката. – Стига си крещял, иначе ще ѝ дам да ти изяде и вечерята.

И Лада като брат си имаше големи очи, но нейните бяха приближени, а извитите вежди я караха да изглежда непрекъснато ядосана. Косата ѝ бе заплетена и безформена, и толкова тъмна, че бледността на кожата ѝ изглеждаше нездрава. Носът ѝ бе дълъг и закривен, устните тънки, а зъбите дребни и, ако се съдеше по гневните крясъци на Богдан,

доста остри.

Беше вироглава и злобна, и най-неприятното дете, за което дойката някога се беше грижила. Беше също така и нейна любимка. По всички правила, момичето трябваше да бъде тихо и учтиво, боязливо и вечно усмихнато. Баща ѝ беше тиранин без власт, чиято безпомощна ярост го правеше жесток и който отсъстваше от дома си месеци наред. Майка ѝ бе също толкова отсъстваща, затворена в себе си, безполезна за семейството, неспособна да направи каквото и да е, за да подобри собственото си положение.

Семейството беше олицетворение на целия регион и най-вече на родната страна на дойката, Влашкото княжество.

В Лада обаче тя виждаше искра – ярко, неукротимо пламъче, което отказваше да се скрие или да отслабне. Вместо да се опита да угаси това пламъче, в името на бъдещето на Лада, дойката го подхранваше. То я караше да чувства някаква смътна надежда.

Ако Лада бе бодлив зелен бурен, пораснал наред напуканото корито на пресъхнала река, то Раду бе нежна, уханна роза, която повяхваше в мига, в който условията около нея се променяха. В момента той плачеше, защото дойката се беше забавила със следващата лъжица рядка каша, подсладена с мед, с която го хранеше.

– Накарай го да млъкне!

Лада се покатери върху най-едрата от бащините си хрътки, с посивяла от старост козина и търпение, развито с възрастта.

– И как да го направя?

– Удуши го!

– Лада! Пепел ти на езика. Той е твой брат.

– Той е червей. Богдан ми е брат.

Дойката се намръщи и избърса лицето на Раду с престилката си.

– Богдан не ти е брат.

По-скоро бих легнала с кучетата, отколкото с баща ти,

помисли си тя.

– Брат ми е! Брат си ми. Кажи, че си ми брат.

Лада скочи на гърба на Богдан. Макар той да беше две години по-голям и много по-едър от нея, тя го прикова към земята, забила лакът в рамото му.

– Брат съм ти! Брат съм ти! – извика той през смях и сълзи.

– Изхвърли Раду с нощните гърнета!

Раду се разплака още по-силно, готвейки се за пълно изстъпление. Дойката изцъка с език и го вдигна, макар вече да беше прекалено голям, за да го носят. Той пгъхна ръка в блузата ѝ и ошипа кожата, която бе увиснала и спаружена като стара ябълка. И на нея понякога ѝ се искаше той да млъкне, но когато Раду заговореше, думите му винаги бяха толкова сладки, че я караха да забрави тръшкането. Момчето дори миришеше хубаво, сякаш ароматът на мед залепваше за устата му и оставаше там между храненията.

– Бъди добро момче – каза дойката – и ще те пусна да идеш да се пързалияш с Лада и Богдан по-късно. Искаш ли?

Раду поклати глава, а устните му затрепериха в предупреждение, че може да последват още сълзи.

– Тогава можем да идем да видим конете.

Раду кимна бавно и дойката въздъхна от облекчение. Когато вдигна поглед, Лада беше изчезнала.

– Къде отиде?

Очите на Богдан се разшириха от страх и колебание. Той вече не знаеше от чий гняв да се страхува повече, този на майка си или този на дребничката Лада.

Дойката изсумтя, подпря Раду на хълбока си и краката му се разлюляха край нейните, щом тя закрачи напред. Дойката мина по коридора и се насочи към тясното стълбище, което водеше към спалните.

– Лада, ако събудиш майка си, ще има...

Тя спря, остана напълно неподвижна, а по лицето ѝ, както и по това на Богдан, се изписа страх. От дневната в предна-

та част на къщата долитаха гласове. Ниски гласове. Мъжки гласове. Говореха на турски, езикът на онези, които нерядко им бяха врагове – османците.

Коего значеше, че Влад се е прибрал. А Лада беше...

Дойката хукна по коридора и нахлу в дневната, където откри Лада, застанала в средата на стаята.

– Убивам неверници! – изсъска детето, размахало малък кухненски нож.

– Така ли? – Влад се обърна към нея на езика на саксонците, езикът, който се говореше от най-много хора в Сигишоара. Дойката не говореше саксонски особено добре, а Василиса, макар да владееше няколко езика, никога не разговаряше с децата си. Лада и Раду говореха единствено румънски.

Лада размахна ножа към него в отговор на въпроса, който не разбра. Влад вдигна вежда. Той бе увит в наметало от скъпа материя, а на главата си носеше богато украсена шапка. Почти година не се беше прибирал. Лада току-що се беше срещнала с баща си. И не го беше познала.

– Лада! – прошепна дойката. – Ела веднага тук.

Лада се изправи на късите си дебелички крачета.

– Това е моят дом! Аз съм Орденът на Дракона! Убивам неверници!

Един от тримата мъже около Влад измърмори нещо на турски. Дойката усети как по лицето, по шията и по гърба ѝ избива пот. Дали щяха да убият дете, защото ги е заплашило? Баща ѝ щеше ли да го допусне? Или просто щяха да убият нея, за това, че не може да държи детето под контрол?

Влад се усмихна великодушно на изпълнението на дъщеря си и се поклони леко на мъжете. Те отвърнаха на поклона и излязоха, без да обърнат внимание на дойката или на непослушната ѝ повереница.

– Колко неверници си убила? – Гласът на Влад, сега в мелодичните тонове на румънския, бе равен и студен.

– Стотици. – Лада насочи ножа към Раду, който скри лице

в рамото на дойката. – Ей този го убих сутринта.

– И сега ще убиеш мен?

Лада се поколеба и свали ръката с ножа. Взя се в баща си и най-сетне го позна – осъзнаването се разля по лицето ѝ като мляко, капнато във вода. Бърз като змия, Влад грабна ножа от ръката ѝ, хвана я за глезена и я вдигна във въздуха.

– И как – каза той, вдигнал обърнатото ѝ лице пред своето – смяташе да убиеш някой по-голям, по-силен и по-умен от теб?

– Ти мамиш! – Очите на Лада горяха с пламък, който всяваше ужас в душата на дойката. Този поглед предвещаваше рани, разруха и огън. Често накуп.

– Аз спечелих. Само това има значение.

Лада изкрещя, усука тялото си и захапа ръката на баща си.

– Боже небесни!

Той я изпусна на пода. Тя се сви на топка, изтърколи се достатъчно далече, че да не може да я хване, и застана на крака, приклепнала, оголила зъби. Дойката се присви в очакване Влад да изпадне в ярост и да пребие Лада. Или да пребие нея, защото не е успяла да направи Лада кротка и покорна.

Вместо това той се засмя.

– Дъщеря ми е дивачка.

– Много съжалявам, господарю. – Дойката присви глава между раменете си и започна да прави отчаяни знаци на Лада. – Много е развълнувана да ви види отново след толкова дълго отсъствие.

– Учат ли ги на нещо? Тя не знае саксонски.

– Да, господарю. – Това не беше съвсем вярно. Лада беше научила мръсните думи на саксонски и често ги крещеше от прозореца на хората по претъпкания площад. – Знае малко унгарски. Но досега никой не се е занимавал с образованието на децата.

Той изцъка с език, а в лукавите му очи се появи замислен поглед.

– Ами този тук? И той ли е толкова свиреп?

Влад се наведе към Раду, който се беше престрашил да вдигне глава.

Раду моментално избухна в сълзи и отново скри лице в рамото на дойката, пъхнал ръка под шапчицата ѝ, за да я хване за косата.

Устните на Влад се изкривиха в погнушена гримаса.

– Този се е метнал на майка си. Василиса! – кресна той толкова силно, че Раду от ужас млъкна. Мълчанието бе прекъсвано само от хълцания и подсмърчане. Дойката не знаеше да остане ли, или да излезе, но никой не я беше освободил. Лада не ѝ обръщаше внимание, приковала очи в баща си.

– Василиса! – изрева Влад отново. Той посегна да хване Лада, но този път тя беше подготвена. Избегна ръката му и пропъзля под излъсканата маса. Влад почука по масата. – Много добре. Василиса!

Съпругата му влезе с препъване в стаята, с неприбрана коса, облечена само в халат. Беше изпостаяла. Скулите ѝ опъваха кожата под потъмнелите, празни очи. Раждането на Лада почти я беше убило, а това на Раду бе изсмукало и последните остатъци живот в тялото ѝ. Тя огледа сцената пред себе си с тъп, безжизнен поглед – разплакания Раду, Лада под масата и съпруга ѝ, най-сетне вкъщи.

– Да? – попита тя.

– Така ли посрещаш съпруга си? Войводата на Влашкото княжество? *Князът?* – Той се усмихна победоносно, а дългите му мустаци се вдигнаха, разкривайки тънките му устни.

Василиса се вцепени.

– Станал си княз? Ами Александру?

– Брат ми е мъртъв.

Дойката си помисли, че Влад не изглежда особено опечален.

Василиса, най-сетне забелязала дъщеря си, я подкани с ръка да се приближи.

– Владислава, излез оттам. Баща ти се прибра.

Лада не помръдна.

– Той не ми е баща.

– Накарай я да излезе – озъби се Василиса на дойката.

– Не можеш да накараш собственото си дете да прави каквото му наредиш, така ли? – Гласът на Влад бе ясен като синьо небе в мразовит зимен ден. Озъбено слънце, така наричаха тези зимни дни.

Дойката се присви още повече и се поотмести така, че да скрие поне Раду от погледа на Влад. Василиса се огледа с вид на подгонено животно, но нямаше как да избяга.

– Искам да си ида вкъщи – прошепна тя. – В Молдова. Моля те, пусни ме да си ида.

– Падни на колене.

Тънкото тяло на Василиса потрепери. После тя се свлече на колене, наведе глава и взе ръката на Влад в своята.

– Моля те. Моля те, умолявам те. Пусни ме да си ида вкъщи.

Влад протегна другата си ръка и погали тънката, мазна коса на Василиса. После я сграбчи в шепа и изви главата ѝ настрани. Тя извика от болка, но той дръпна още по-силно, принуждавайки я да се изправи. Допря устни до ухото ѝ.

– Ти си най-слабото създание, което някога съм виждал. Пропълзи обратно в дупката си и се скрий там. Пълзи!

Той я хвърли на земята и тя запълзя през сълзи навън.

Дойката не откъсваше очи от изкусно тъкания килим, който покриваше каменния под. Не каза нищо. Не направи нищо. Молеше се Раду да продължи да мълчи.

– Ти. – Влад посочи Лада. – Излез. Веднага.

Тя излезе, загледана във вратата, през която бе излязла Василиса.

– Аз съм баща ти. Но тази жена не ти е майка. Твоята майка е влашката твърд. Твоята майка е земята, за която заминаваме, земята, на която съм княз. Разбираш ли?

Лада вдигна глава и погледна баща си право в очите, хлътнали под надвисналите вежди, обрамчени от бръчки след

годините, прекарани в кроене на планове и вършене на жестокости. Тя кимна и протегна ръка.

– Дъщерята на влашката земя си иска ножа.

Влад се усмихна и ѝ го подаде.

4

1446 г., Търговище, Влашко

РАДУ УСЕТИ ВКУСА НА КРЪВ В УСТАТА СИ. Той се смеси със солта от сълзите, струящи по лицето му.

Андрей и Арон Дан започнаха отново да го ритат – всеки удар на островърхите ботуши го прерязваше в корема. Раду се изтърколи настрани и се сви на кълбо в опит да стане възможно най-малък. Сухите листа и камъните по земята издраскаха бузите му. Никой не можеше да го чуе тук, в гората.

Той бе свикнал никой да не го чува. Никой не го чуваше в замъка, който дори след шест години чувстваше като дом единствено когато си беше в стаята с дойката. Учителите му бяха твърде заети с опитите си да пречупят Лада и често не обръщаха внимание на блестящата работа на Раду. Лада пък винаги или учеше, или скитосваше с Богдан и никога нямаше време за него. По-големият им полубрат, Мирча, принуждаваше Раду да си търси скривалища, за да избегне грубите му думи и още по-грубите юмруци. А баща му, князът, по цели седмици не забелязваше съществуването му.

Напрежението растеше като пара в котел, докато Раду вече не знаеше кое е по-ужасно – баща му никога повече да не

го забележи или точно обратното, най-сетне да го забележи.

Да остане незабележим бе по-безопасно.

За нещастие, днес не беше успял да го постигне. Арон Дан се изсмя – звук по-остър и от върховете на ботушите му.

– Квичиш като прасе. Направи го пак.

– Моля ви. – Раду си покри главата с ръце, докато Арон го пляскаше по бузите. – Спрете. Спрете.

– Дошли сме тук, за да станем по-силни – каза Андрей. – А ти си най-слабият от всички ни.

Поне веднъж в месеца всички момчета на възраст между седем и дванайсет години от болярските семейства – болярин бе дума, която излизаше от устата на Лада с крива, подигравателна усмивка – биваха оставяни сами дълбоко в гората. Това бе традиция, на която повечето възрастни се смееха снизходително. Игра, така я наричаха. Но всички гледаха с присвити очи, за да видят кой ще излезе първи от гората с вид сякаш е бил на разходка, вместо уплашен и изтощен като всяко нормално момче.

Болярите Дан, които си разменяха престола с Басарабската династия вече петнайсет години, бяха особено заинтересовани да видят как ще се справят Арон и Андрей, и двамата година по-големи от Раду. Дановци не бяха горещи почитатели на узурпаторите Дракула.

Раду беше син на княза, наследник на рода Дракула, най-малкото момче и най-голямата мишена. Той никога не излизаше победител от тези игри. А днес за първи път се запита дали изобщо ще успее да излезе от гората. Ужасът впи нокти в гърлото му. Дъхът му излизаше на резки, плиткни порции.

Андрей сграбчи Раду и пръстите му се впиха в плътта на момчето, докато го дърпаше да се изправи. Устата му се доближи до ухото на Раду, дъхът му пареше.

– Майка ми казва как баща ти съжالياва, че си се родил. И ти ли съжالياваш?

Арон го удари в корема и на Раду му секна дъхът.

– Кажи го – нареди Андрей с жизнерадостен глас. – Кажи,

че съжаляваш, че си се родил.

Раду стисна очи.

– Съжалявам, че съм се родил.

Арон го удари.

– Казах го! – извика Раду, кашляйки, борейки се за глътка въздух.

– Знаем – каза Андрей. – Удари го пак.

– Баща ми ще...

– Какво ще направи баща ти? Ще пише на султана, за да поиска позволение да ни се скара ли? Или ще поиска от семейството ни пари, за да си купи пръчка, с която да ни нашиба? Баща ти е едно *нищо*. Точно като теб.

Раду се беше приготвил за поредния удар, когато викът на Арон го накара да отвори очи. Арон се въртеше в кръг и отчаяно се опитваше да свали Лада от себе си. Тя не биваше да е тук, но присъствието ѝ някак не учуди никого. Беше скочила на гърба на Арон и беше обгърнала тялото му с ръце, обездвижвайки неговите. Раду не виждаше лицето ѝ добре през рошовата купчина коса, докато Арон не се наведе встрани и той зърна, че Лада е впила зъбите си в рамото му.

Андрей блъсна Раду и хукна да помага на братовчед си. Лада пусна Арон, отскочи от гърба му и приклепна. Очите ѝ се присвиха. Андрей бе на единайсет години, на колкото беше и Лада, но по-едър от нея. Арон с препъване приближи едно дърво и се подпря на него, разплакан, стиснал рамото си.

Лада се усмихна на Андрей. Зъбите ѝ бяха окървавени.

– Ти, демонско момиче, аз...

Лада се изправи и го удари с ръка в носа. Андрей изкрещя и падна на колене, подсмърчащ. Лада тръгна след него и го ритна отстрани на тялото, така че той падна по гръб. Взря се в лицето ѝ, давейки се в кръвта, течаща от носа му. Тя сложи крак на гърлото му и натисна колкото той да се облещи от ужас.

– Махай се от гората ми – изръмжа тя.

После вдигна крак и впери очи, заслонени с ръка, в Андрей и Арон, които се прегърнаха, забравили цялата си самоувереност. Двамата побягнаха.

Раду избърса лице в ръкава си и остави по плата следа от кръв и кал. Погледна Лада, която стоеше наред слънчев лъч, проникнал през пролука в гъстата плетеница от клони. За пръв път в живота си бе благодарен за избухливия ѝ характер и за необичайния ѝ, инстинктивен усет за най-добрия начин да нараниш някого с минимални усилия. Той беше толкова изморен и уплашен, а тя го беше спасила.

– Благодаря. – Той се запрепъва към нея с разперени ръце. Когато нещо го болеше, дойката го притискаше към себе си, обгръщаше го и го отделяше от света. Същото искаше, от същото се нуждаеше и сега.

Лада го удари в стомаха. Той се преви одве от болка и падна на колене. Тя коленичи до него и го хвана за ушите.

– Не ми благодари. Единственото, което направих, бе, че ги научих да се боят от мен. Как ти помага това? Следващият път ти удари първи, удари по-силно, направи така, че за тях името ти да означава страх и болка. Аз няма да съм там, за да те спася.

Раду потръпна, опитвайки се да спре напирещите сълзи. Той знаеше, че Лада мрази да го вижда да плаче, но сега го беше наранила. Освен това му беше дала непосилна задача. Другите момчета бяха по-едри, по-зли и по-бързи. Онова, което бе направило Лада по-добра от тях, изцяло бе подминало Раду.

По целия дълъг, мъчителен път навън от гората, докато се влачеше след сестра си, Раду се питаше как би могъл да стане като нея. Болярите седяха и чакаха под навесите и си разменяха клюки, докато слугите им вееха, за да ги разхладят. И Мирча беше там, потънал в разговор с Влад Дан, а изражението му, щом зърна лицето на Раду, показа, че напълно одобрява пораженията, което то бе понесло. А може би му се щеше да добави и още малко.

Сега Раду пристъпваше по-твърдо след Лада. Бездруго всички погледи бяха насочени към нея. Болярите се изумиха, когато видяха дъщерята на княза да излиза от гората с високо вдигната глава. Никой не се изненада от калния, окървавен Раду, макар по Арон и Андрей да имаше повече кръв. В бързането си да избягат, двамата братовчеди Дан се бяха изгубили в гората и се бе наложило да ги спасяват.

След тази случка уроците в гората бяха прекратени, а болярските фамилии си зашушукаха за дъщерята на княза. Тя винаги бе надминавала връстниците си момчета в ездаческите умения и настояваше да ѝ се преподава всичко, което учеше и брат ѝ, но този път се беше изявила пред очите на всички. Вместо да се скара на Лада, баща ѝ се разсмя и я похвали, наричайки я дива и яростна като глиган. Ако вместо нея от гората победоносно бе излязъл Раду, дали щеше да забележи?

Раду чуваше всичко, скрит зад гоблените по стените, свит в някой тъмен ъгъл. Беше видял, че Арон и Андрей го наблюдават, но две седмици след случката все още не бяха успели да го заклеят някъде сам. Когато бе сред възрастните, Раду можеше да се усмихва, да ги очарова и да бъде в безопасност.

Лада се беше оказала права. Тя не го беше спасила. Погледите, които съзираше в очите на враговете си, когато го видеха, не оставяха и сянка от съмнение.

Затова той чакаше, криеше се и наблюдаваше. И после, в една мразовита есенна вечер, изигра хода си.

– Здравей – каза той с жизнерадостен, топъл глас, който сякаш разпръсна мрака.

Малкият слуга се стресна и подскочи сякаш някой го бе ударил.

– Какво ще желаете?

Ризата му беше износена до скъсване. Раду виждаше острите линии на ключиците и тънките, кльощави ръце през плата. Вероятно бяха на една възраст, но животът се бе от-

несъл много по-щедро към Раду. Поне що се отнасяше до храната.

Раду се усмихна.

– Искаш ли нещо за ядене?

Очите на момчето се разшириха невярващо. После то кимна.

Раду знаеше колко е важно да си незабележим, защото самият той често оставаше невидим за околните. Сега поведе към кухнята Емил, слуга толкова незначителен, че болярите, за които работеше, не го забелязваха.

В замъка вилнееше крадец. След всеки пир, който събираше болярските фамилии там, се намираще някой, на който да му изчезне огърлица, скъпоценен камък или друга ценност. Това говореше зле за княза, затова Влад обяви, че щом бъде заловен, крадецът ще бъде наказан с публично бичуване и доживотен затвор. Болярите мърмореха гневни, грозни заплахи под носа си, а Влад се влачеше из коридорите на замъка с присвити очи и превити рамене под товара на срама от неспособността си да държи в ред собственото си домакинство.

Няколко дни по-късно Раду стоеше пред тълпата, събрана около Арон и Андрей, с лица, мокри от сълзи и сополи, докато ги връзваха към стълба в центъра на площада.

– Защо им е било да крадат всички тези неща? – Лада ги наблюдаваше с извити надолу устни, изпълнена с любопитство.

Раду сви рамене.

– Всички откраднато бе открито под леглата им от един слуга.

Слуга, който вече не беше болезнено слаб и който смяташе Раду за единствения си и най-близък приятел в целия свят. Раду се усмихна. Нямаше разумна причина да чака тол-

кова дълго и да отлага възмездието за враговете си, удължавайки срама на баща си. Само че трепетното очакване бе толкова сладко. А сега бе дошло време за наградата.

Лада се обърна и го изгледа, свъсила вежди.

– Ти ли го направи?

– Има и други начини да надвиеш някого, освен с юмруци. – Раду я боцна с пръст в ребрата.

Тя го изненада, като се разсмя. Той поизпъна рамене, а по лицето му плъзна широка, горда усмивка от факта, че бе успял да изненада и развесели Лада. Тя никога не се смееше, освен когато се присмиваше на него. А сега той беше направил нещо правилно!

После започна бичуването.

Усмивката на Раду потрепна и умря. Той извърна поглед. Сега беше в безопасност. И Лада се гордееше с него, което не се бе случвало никога досега. Той концентрира мислите си върху това, за да потисне гаденето, което преобръщане стомаха му, докато Арон и Андрей крещяха от болка. Искаше дойката му да е тук, искаше тя да го прегърне и да го успокои, и това го накара да се засрами още по-дълбоко.

Лада гледаше бича преценяващо.

– И все пак – каза тя. – С юмруци е по-бързо.

5

1446 г., Куртя де Арджеш, Влашко

ПРЕЗ ЛЕТНИТЕ ГОРЕЩНИЦИ НА ДВАНАЙСЕТАТА ГОДИНА НА Лада, когато чумата се спусна над града с неспирното жужене на хиляди синьо-черни мухи, Влад отведе Лада и Раду от града. Мирча, по-големият им брат и инквизитор, беше в Трансилвания да успокоява разбунени духове. Лада се чувстваше несравнимо видима, яздейки до баща си. Раду, заедно с дойката и Богдан, яздеше зад тях, а охраната на баща ѝ завършваше шествието. Баща ѝ показваше особеностите на района – тук скрита пътека към върха на планината, там древно гробище, пълно с отдавна забравени хора, легнали под огладени от времето надгробни камъни, каналите, които местните селяни копаеха, за да отведат водата от реката към нивите си. Тя пиеше думите му по-жадно, отколкото земята поемаше тази вода.

По пътя спряха за кратко в малкия, потънал в зеленина град Куртя де Арджеш, за да посетят църквата, която бе под покровителството на баща ѝ. Обикновено Лада се дразнеше от уроците по религия. Макар да ходеше на църква с баща си, това бе винаги заради политическата необходимост

да ги видят, да ги забележат, а те, от своя страна, да позволят на един или друг род да застане до тях по време на службата за престиж. Свещениците нареждаха с приспивни гласове, въздухът бе задушлив, а светлината мъждива, едва си пробиваше път през разноцветните прозорци. Дракула бяха православни, но баща ѝ имаше връзки с папата чрез Ордена на Дракона, затова беше особено важно Лада да стои изправена, да слуша свещеника и изобщо да се държи точно така, както се очакваше от нея.

Тези представления караха Лада да скърца със зъби.

Тук обаче, в *тази* църква, името на баща ѝ бе издълбано в стената. Буквите бяха позлатени и точно до тях имаше огромна мозайка с Разпятие Христово. Всичко това я караше да се чувства могъща. Сякаш сам Бог знаеше името на рода ѝ.

Един ден тя щеше да построи своя собствена църква и Бог щеше да я види.

Те продължиха пътя си покрай брега на Арджеш, която понякога бе тясна и бурна, а друг път широка и гладка като стъкло. Виеше се като змия из полята, докато стигне планините. Всичко наоколо бе толкова наситенозелено, че изглеждаше почти черно. От стръмните чукари стърчаха тъмносиви скали и камъни, а под тях Арджеш си течеше в руслото.

Тук бе по-хладно от Търговище, хлад, който нищо не можеше да прогони, така здраво се бе впил в скалите и в мъха. Надвисналите планински върхове бяха толкова високи, че слънцето огряваше пътя само по няколко часа на ден, преди сенките отново да покрият проходите. Миришеше на борова смола, на дървесина и на разложени листа, но дори това миришеше някак земно и здравословно, за разлика от скрищата гнилоч в Търговище.

В един късен следобед, малко преди края на пътуването, баща им вдигна ръка към короната на едно вечнозелено дърво, поникнало настрани от една издадена скала край пъ-

тя. Той отчупи една вейка, помириса я и с усмивка я подаде на Лада. Тази усмивка изпълни Лада, замая ѝ главата като планинския въздух. Умиротворена усмивка. Никога досега не бе виждала баща си да се усмихва така и това, че усмивката бе за нея, накара сърцето ѝ да забие бясно от трескаво щастие.

– Ние сме това дърво – каза той и продължи напред.

Лада дръпна поводите, за да накара коня си – спокойно, кафяво добиче – да спре. Тя разгледа дървото, което смучеше живот от скалата. Беше криво и дребно, но зелено, растеше настрани напук на гравитацията. Живееше там, където нищо не би трябвало да може да оцелее.

Лада не знаеше дали баща ѝ имаше предвид тях двамата, или цялото Влашко княжество. В съзнанието ѝ тя и страната ѝ бяха станали неотделими. *Ние сме това дърво*, помисли си тя и поднесе ароматната клонка към носа си. *Предизвикваме смъртта, за да растем.*

Същата вечер те стигнаха до едно селце, сгушено между реката и планината. Къщите бяха прости, схлупени, несравними със замъка им. Но по уличките тичаха и играеха деца, а в малките градинки грееха пъстроцветни цветя. Кокошки-те и овцете се разхождаха свободно навсякъде.

– Няма ли крадци? – почуди се Раду. В Търговище животните се затваряха и някой постоянно ги пазеше.

Дойката им обгърна с жест селото.

– Тук всички се познават. Кой би откраднал от съседа си?

– Да, защото веднага ще ги разкрият и накажат – каза Лада.

Раду я изгледа навъсено, но с усмивка.

– Защото се грижат едни за други.

Поднесоха им храна – топли питки селски хляб, прегоряло пиле, от което се вдигаше пара. Дали от пътуването, дали от аромата на зеленина наоколо, но дори храната тук имаше по-истински, по-пълен вкус в устата на Лада.

На следващата сутрин Лада се събуди рано – няколко

клучки от сламеника, на който спеше, бяха пробили ношницата ѝ и я бодяха по гърба. Докато дойката хъркаше, а Богдан и Раду спяха свити на кравайчета в ъгъла на леглото като кученца, Лада се измъкна през прозореца.

Къщурката, уютна и чиста, най-хубавата в селото, бе построена точно до гората и на Лада ѝ потрябваха само няколко крачки, за да се озове в един напълно нов, таен свят, пълен със светлина, процеждаща се през листата на дърветата, и жуженето на невидими насекоми. Земята под босите ѝ крака бе влажна от утринната роса и покрита с ивичести голи охлюви с размера на показалеца ѝ. Между дърветата се виеше мъгла, която я посрещна, протягайки към нея безплътни пипала като пръсти. Тя тръгна нагоре по стръмната, опасна пътека, напредвайки бавно, към най-близкия сив, скалист връх.

На върха имаше руини на древна, отдавна паднала крепост. Те я мамеха от мъглата, разкриваха се по малко, викаха я с глас, който тя не можеше да опише.

Трябваше да се добере до крепостта.

Лада се спусна в една клисура и после се закатери по скалата от другата ѝ страна. Краката ѝ се подхлъзнаха и тя притисна лице към камъка, задъхана. В скалата се виждаха ръждясалите останки от подпорите на някогашен мост. Лада се хвана за една подпора, после за друга, докато стигна върха и се прехвърли през ронешите се останки на крепостна стена.

Тя прекоси основата на сградата. В стъпалата ѝ се забиваха отломки от тухли и хоросан. В самия край на крепостта, където цялата стена се бе срутила, над бездната стърчеше издадена площадка, настлана с калдъръм. Сърцето ѝ заби бясно, когато погледна надолу към Арджеш, която оттук изглеждаше като тънко ручейче, и към селото, чиито къщи изглеждаха като камъчета. Слънцето се издигна над планинските върхове отсреща и освети Лада. То превърна пращинките във въздуха в злато, а мъглата в искрящи дъгоцветни

капчици. Едно бодливо виолетово цвете, поникнало в основата, привлече погледа ѝ. Тя го откъсна, вдигна го към слънчевите лъчи и после го притисна към бузата си.

Завладя я чувство на тържество, увереност, че този миг, тази планина, слънцето, бяха създадени за нея. Досега бе чувствала нещо подобно на това възторжено усещане – едновременно изгарящо и леко в гърдите ѝ, – когато баща ѝ бе доволен от нея. Но това чувство сега бе ново, по-силно, зашеметяващо. Това бе Влашко – нейната земя, нейната *майка*, която я приветстваше. Така трябваше да се чувства в църквата. Никога не бе усещала божия дух между стените на църква, но на този връх, в тази планина, тя изпита покой, усети, че съществуването ѝ има цел, усети, че принадлежи на земята. Това бе божие откровение.

Това беше Влашко.

И беше нейно.

Слънцето преплува над клисурата и се готвеше да се скрие зад планината, когато Лада най-сетне стигна обратно долу. Слизането беше по-трудно от качването, краката ѝ вече не бяха толкова уверени, движеше се по-колебливо.

Когато навлезе в селото с изранени крака, изгладняла, дойката я посрещна с викове, обезумяла от тревога. Раду се цупеше, че целият им ден се е провалил и дори Богдан се разсърди, защото не го бе взела със себе си.

Тя не обърна внимание на никого – искаше да разкаже на баща си как се бе почувствала на върха на планината, как майчината ѝ твърд – влашката земя, я беше прегърнала, как я бе изпълнила със светлина и топлина. Пръскаше се от нетърпение и знаеше, че баща ѝ ще я разбере. Знаеше, че ще се гордее с нея.

Но той дори не бе забелязал отсъствието ѝ, а на вечеря беше ядосан и се оплакваше, че го боли главата. Лада скри

цветето, което не бе изпускала от ръцете си цял ден, под масата. По-късно, през нощта, го прибра между страниците на книгата с жития на светци, която дойката бе сложила в багажа ѝ, до вейката от вечнозеленото дърво.

На следващия ден баща ѝ замина по работа.

И все пак това бе най-хубавото лято в живота на Лада. Със заминаването на баща ѝ изчезна и отчаяният ѝ стремеж да го зарадва. Къпеше се в реката с Раду и Богдан, катереше се по скали и дървета, тормозеше селските деца и те ѝ отвърщаха с тормоз. Двамата с Богдан си бяха измислили таен език, смесица от родния им език, латински, унгарски и саксонски. Когато Раду поискаше да играе с тях, те му отговаряха на този нов, труден език. Той често се разплакваше от безпомощност, което само им доказваше, че правилно не искат да си играят с ревльовци.

Един ден, високо в планината, Богдан съобщи на Лада за намерението си да се ожени за нея.

– Защо да се женим? – попита Лада.

– Защото никое друго момиче не е забавно. Мразя момичетата. Освен теб.

Лада вече бе започнала да разбира, смътно, с боязън, че бъдещето ѝ се върти около женитбата. Майка ѝ отдавна се беше прибрала в Молдова – или избягала, в зависимост от това каква клюка чуваше, без да иска, Лада – и нямаше с кого да разговаря за тези неща. Дори дойката само цъкаше с език и казваше, че *доста е на всеки ден злобата му**, от което Лада разбираше само, че бракът е зло.

Понякога тя си представяше сянка на мъжка фигура, застанала пред каменен олтар. Тя вдигаше ръка, а сянката взимаше за себе си всичко, което тя имаше. Лада изгаряше от

---

* Евангелие на Матей, 6:34. Пълният цитат гласи: „И тъй, не се грижете за утре, защото утрешният ден сам ще се грижи за своето: доста е на всеки ден злобата му.“ – Бел. прев.

омраза при мисълта за този въображаем мъж, който само чакаше да я пречупи, да я накара да пълзи.

Но това беше Богдан. Лада предполагаше, че ако се наложи да се омъжи за някого, би взела него.

– Добре. Но само ако се разберам аз да командвам.

Богдан се засмя.

– Че това различно ли ще е от сега?

Лада удари силно Богдан по рамото и в следващия миг я завладя внезапна и остра нужда да се отърве от кошмара за мъжа-сянка. Тук, на този планински връх, всичко бе свършено.

– Да се оженим веднага.

– Как?

– Дай си ръката.

Той се подчини и изсъска от болка, когато тя прокара острието на ножа си по дланта му. Направи същото и със собствената си длан и взе ръката на Богдан в своята. Топлата мокрота се смеси по малките им, мръсни длани.

– На тази планина, пред очите на майка ми – Влашката земя, се омъжвам за Богдан и никого друго, завинаги.

Той се ухили, а ушите му се зачервиха, осветени от залязващото слънце.

– На тази планина, пред очите на ладината майка, която е от скали и дървета, се женя за Лада и никоя друга, завинаги.

Тя стисна ръката му.

– И аз ще командвам.

– И ти ще командваш.

Те се пуснаха и Богдан седна на земята, объркан и навъсен.

– И сега какво?

– Аз откъде да знам? Никога не съм се омъжвала.

– Трябва да се целунем.

Лада сви рамене равнодушно и опря устни в тези на Богдан. Неговите устни бяха меки и сухи, топли върху нейните, а чертите му от толкова близо се размазваха и го караха

да изглежда така, сякаш има три очи. Тя се засмя. Той също. Прекараха остатъка от следобеда притиснали нос в нос, като си разказваха колко чудовищно изглежда другия с едно око, с три или с каквито и други номера им изиграеше зрението.

Никога отново не споменаха женитбата си, но минаха няколко седмици, преди раните по дланите им да заздравеят.

Когато, след безкрайност от златни и зелени дни, найсетне се върнаха в Търговище, чувството беше обратното на сладостта от прибирането у дома. Лада страдаше по онова, което бяха оставили зад гърба си. Някой ден щеше да се върне при Арджеш и да построи отново крепостта на планината, за да живее там с баща си и Богдан. Може би дори с Раду.

Щеше да е по-хубаво от Търговище. Навсякъде би било по-хубаво от Търговище.